

23/2/47

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ "ΟΔΥΜΠΙΑ,"

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1947, ΩΡΑ 11 Π. Μ.

•

ΣΥΝΑΥΔΙΑ

ΤΗΣ

ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΘΗΝΩΝ

•

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Θ. ΒΑΒΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΣΟΛΙΣΤ

Ν. ΦΡΑΓΚΙΑ - ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΔΟΥ

(ΤΡΑΓΟΥΔΙ)

•

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ	ΔΡΧ.	4.000
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΝ	»	4.000
ΕΞΩΤΗΣ	»	4.000
ΘΕΩΡΕΙΟΝ Β'	»	3.000
ΥΠΕΡΘΟΝ	»	2.000

ΤΙΜΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΔΡΧ. 500

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. Hänsel & Gretel E. HUMPERDINCK
Εισαγωγή
2. α) Καταδίκη του Φάουστ H. BERLIOZ
(D'amour l'ardente flamme)
- β) Ich bin der Welt, abhanden
gekommen G. MAHLER
- γ) La Cloche C. SAINT-SAËNS
Σολιστ ή κ. Φραγκιά - Σπηλιοπούλου
3. 'Από τὰ Δωδεκάησα ΓΙΑΝΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ
Χοροί καὶ τραγούδια γιὰ ὄρχηστρα.
- α. Τραγούδι τῆς ἀγάπης (Καρπάδου)
- β. » τῆς θάλασσας (Ρόδου)
- γ. » τοῦ βόσκου (Καλύμνου)
- δ. » τῆς αὐγῆς (Ρόδου)
- ε. Κάλαντα (Ρόδου)
- στ. Χορὸς (Καρπάδου)
- ζ. Ἀρχαγγελίτικος σκοπὸς (Ρόδου)
- η. Χορὸς (Νισύρου)
- θ. Τραγούδι τοῦ γάμου καὶ σοῦστα (Ρόδου)
(Πρώτη ἐκτέλεσις)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

4. Συμφωνία σὲ ρε ἑλ. CÉSAR FRANCK
- I. Lento — Allegro non troppo
- II. Allegretto
- III. Allegro non troppo

E. HUMPERDINOK
HÄNSEL & GRETEL

Λίγα έργα στην Γερμανία είχαν την ευτυχία να σταθούν και να παραμείνουν ζωντανά έως σήμερα ύστερ' από τόν Βάγνερ. "Ένα απ' αυτά είναι τὸ Hänsel και Gretel (Γιαννάκης και Μαργαριτούλα) ἕνα χαριτωμένο φαντασμαγορικό παραμυθόδραμα, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐπιτυχία ἔγκειται ἀκριβῶς εἰς τὸ ὅτι ὁ συνθέτης, πάνω σὲ μιὰ ὑπόθεση παρμένη ἀπὸ τὰ παιδικὰ παραμύθια, κατάρθρωσε, μὲ ἐξαιρετικὴ τέχνη, τὴν ἐφαρμοσμένη μιὰ μουσικὴ εὐληπτικὴ καὶ ἀπλῆ, συχνὰ ἐμπνευσμένη ἀπ' τὰ λαϊκώτερα παιδικὰ τραγουδάκια. Ἡ τεχντροπία τοῦ Χούμπερδινκ γίνεται φανερὴ ἤδη ἀπ' τὰ πρῶτα μέτρα τῆς εἰσαγωγῆς, στὴν ὁποία μὲ τὰ γνωστὰ ἀπ' τὸν Βάγνερ μέσα, ἀναπτύσσει μιὰ πλατεϊά, παιδικὴ μελωδία, ποὺ δὲν ἀργεῖ νὰ δώσῃ θέσι σὲ μιὰ ἄλλη, πολὺ πειδιγοργὴ καὶ εὐκίνητη, γιὰ νὰ καταλήξῃ πάλι, περὶ τὸ τέλος, στὴ γαλήνια ἀτμόσφαιρα, ποὺ εἶχε δημιουργηθεῖ στὴν ἀρχή.

ΓΙΑΝΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΗ
"ΑΠΟ ΤΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ,,
(ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΧΟΡΟΙ)

Μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ ὁ συνθέτης θέλησε νὰ παρουσιάσῃ ἕνα καινούργιο κομμάτι ἀπὸ τὸν ἀκόμα ἀνεκμετάλλευτο μελωδικὸ καὶ ρυθμικὸ πλοῦτο τῆς Ἑλλάδος. Ἀντίθετος μὲ κάθε θεματικὴ ἐπεξεργασία δημοτικοῦ τραγουδιοῦ ἀφῆκε τὶς μελωδίες ἔτσι ὅπως τὶς ἔδωσε ὁ λαός. Τὴν ποικιλία στὴ σύνθεση προσπάθησε νὰ ἐπιτύχῃ μόνον μὲ τὴν ἀρμονικὴ ἐπένδυση καὶ τὴν ρυθμικὴ ὑπογράμμιση τοῦ ὅλικου ποῦ εἶχε στὰ χέρια του. Ἔτσι ἀκολούθησε τὴ γραμμὴ ποῦ ἐχάραξαν ὁ Grieg, ὁ Percy Grainger, ὁ Béla Bartók καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ὁ καθένας γιὰ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι τοῦ τόπου του.

Οἱ μελωδίες ὀφείλονται στὴν συλλογὴ: «Τραγοῦδια τῶν Δωδεκανήσων» τοῦ Samuel Baud - Bovy.

Γ. Κ.

CÉSAR FRANCK
ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΣΕ ΡΕ ΕΛ.

Ἡ μοναδικὴ «Συμφωνία» τοῦ Φράνκ γράφηκε μεταξύ τοῦ 1886—1888 καὶ παίχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὶς συναυλίες τοῦ Conservatoire, στὸ Παρίσι, στὶς 17 Φεβρουαρίου 1889. Εἶναι ἀφιερωμένη στὸν μαθητὴ τοῦ Φράνκ, Henri Duparc. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι, ὅπως τόσα παραγνωρισμένα ἀριστουργή-

ματα, έγινε ψυχρά δεκτή, όχι μόνο από το κοινό, που δεν κατάλαβε τίποτε, αλλά και απ' αυτούς τους μουσικούς. 'Η ορχήστρα μάλιστα δεν θά έπαιζε τή Συμφωνία αυτή, εάν δεν επέμενε ο διευθυντής της Jules Garcin. 'Ο Vincent d'Indy, ο αγαπητός μαθητής του Φράνκ, που έγραψε και τήν ώραία μονογραφία του διδασκάλου, αναφέρει ότι ένα απ' τὰ μέλη τής επιτροπής των συναυλιών έλεγε με περιφρόνησι: «Αυτό είναι συμφωνία; Μά αγαπητέ μου, ειδατε ποτέ σέ συμφωνία άγγλικό κόρνο;... 'Η μουσική αυτή του Φράνκ σας, μπορεί νά είναι ό,τι θέλετε, ποτέ όμως Συμφωνία!» 'Αλλά και ο Γκουνό έλεγε με ύφος τοντίφηκος ότι ή 'Συμφωνία αυτή ήταν ή απόδειξι τής ανικανότητος που φθάνει σέ δόγμα...

Στή Συμφωνία του Φράνκ έμφανίζεται πάλι, ύστερα από τον Μπετόβεν, ο τύπος τής «κυκλικής αρχιτεκτονικής» που μπορεί νά όρισθι ως εξής: «Τά θεμελιώδη θέματα που έχουν μεταξύ των στενό σύνδεσμο ως σύλληψις, διατρέχουν όλο τό έργο και επανέρχονται με διάφορες μορφές σέ κάθε μέρος τής Συμφωνίας, πράγμα που συμβάλλει πολύ στή σαφήνεια και τήν ενότητα του μουσικού μνημείου». Χαρακτηριστικόν είναι ότι τό βασικό μοτίβο τής Συμφωνίας— με τό όποιο και αρχίζει— έχει καταπληκτική άναλογία με τό θέμα του φινάλε του δεκάτου έκτου κουαρτέττου του Μπετόβεν: *M u s s e s s e i n ?* "Έξω όμως απ' τις τρεις αυτές νότες καμμιά άλλη σχέση δεν υπάρχει μεταξύ των δύο έργων. 'Η Συμφωνία του Φράνκ είναι διαιρεμένη σέ τρία μέρη: τό άργό όμως μέρος είναι συνδυασμένο με ένα άληθινό *S c h e r z o*, εις τρόπον ώστε νά διατηρούνται τά καθιερωμένα τέσσερα μέρη τής Συμφωνίας.

«'Η Συμφωνία του Φράνκ, λέει ο d'Indy, είναι μία συνεχής άνοδος προς τήν άληθινή χαρά και τό ζωφόρο φως, γιατί και ή αρχιτεκτονική της είναι στερεή και τά θέματά της έκδηλώσεις ωραιότητος. Τί πιό χαρούμενο, πιό γεμάτο ύγεια, απ' τό κύριο θέμα του φινάλε, γύρω απ' τό όποιο έρχονται: νά άφομοιωθούν όλες οι άλλες ιδέες του έργου, ένψ οτις ύψηλότερες σφαίρες, δεσπόζει πάντοτε εκείνη που ο Ropartz άποκαλεί δίκαια: «τό μοτίβο τής πίστεως»;